

пръснѣлъ такъвизъ писанія, които были сгодны за граденіе-то на церквѣ-тѣ, и такъвизъ прѣспирателны книжки, които смутили въображаемо-то спокойствіе на противници-тѣ му. Токо-рѣчи цѣлѣхъ годинѣ, той, едно по друго, поучавалъ, увѣщавалъ, изобличавалъ, и гърмялъ отъ планинскій-тѣ си връхъ; и слисани-тѣ му врагове трѣбва да сѣ ся запытвали да ли нѣма нѣщо свѣрхестественно въ такъвѣзъ дѣятелность. “Той никакъ не е можалъ да си почине,” казва Коклей. Но цѣла-та тази тайна ся обяснява съ буйность-тѣ на папскѣ-тѣ партіѣ. Привърженници-тѣ на Папѣ-тѣ побързали да ся въсползватъ отъ Вормскій-тѣ указъ, за да турятъ часъ по-скоро край на Реформаціѣ-тѣ; а Лутеръ, осѣденъ — извергъ въ царство-то — и затворенъ въ Вартбургскѣ-тѣ кулѣ, защищавалъ здраво-то ученіе, като да былъ още свободенъ и побѣдоносенъ. Най-вече съ тежки епитиміи Римо-Католическы-тѣ священници ся стараяли да стегнѣтъ оковы-тѣ на заблудены-тѣ си еноріюты; и за това, исповѣдалище-то Лутеръ най-първо напада. “Тѣ привождатъ,” казва той, “този стихъ отъ посланіе-то на Іакова: ‘Исповѣдувайте единъ на другъ прѣгрѣшенія-та си.’ Чуденъ исповѣдникъ е този — име-то му е *‘единъ*